

Mijn scheiding is niet uitgelopen op een vechtscheiding. Met kindermishandeling heb ik daarom geen ervaring. Maar eerlijk is eerlijk: Ik heb toch heel scherp gevoeld hoe makkelijk het zou zijn om af te glijden naar een bedenkelijk niveau. Een paar keer heb ik op het punt gestaan om al mijn goede gedrag aan de wilgen te hangen. Dochters of geen dochters. Ik heb gedacht: Ik ga je afmaken, terugpakken, straffen, wreken. Had je het maar niet zó bont moeten maken. Oog om oog, tand om tand.

Ja, er is dat moment geweest waarop ik mijn ex bij zijn nekvel greep, hem een trap gaf, aan zijn haar trok, in zijn gezicht sloeg, – waarin we elkaar op straat de vreselijkste verwensingen naar het hoofd hebben geslingerd – met onze jongste dochter als getuige. Vanuit de deuropening keek zij naar haar vechtende en scheldende ouders. Ze heeft het er nu nog weleens over.

Maar gelukkig hadden wij Marieke. Marieke is de kindbehartiger die ik helemaal aan het begin van ons scheidingsproces al in de arm had genomen. Via een nieuwsbrief van de basisschool van onze dochters had ik haar gevonden.

*Dochters of geen dochters.
Ik heb gedacht: Ik ga je afmaken,
terugpakken, straffen, wreken.*

'Het is interessant waarom jij per sé niet wil scheiden,' zei ze tegen mij tijdens de eerste gezamenlijke bijeenkomst. 'En het is interessant waarom jij per sé wél wil scheiden,' zei ze tegen mijn ex. 'Laten we dat eerst onderzoeken.' In het jaar dat volgde heeft Marieke precies voor ons gedaan wat wij op dat moment nodig hadden. Met ons praten. Ons laten zien wat er gebeurde. En ons soms terugfluiten ook.

Ze is bij ons nooit echt toegekomen aan haar oorspronkelijke werk als kindbehartiger. Namelijk een vertrouwensband met onze meisjes opbouwen zodat zij – te midden van hun ruziënde ouders – óók een stem zouden hebben. Toch behartigde zij nu juist hun belang.

Ik merkte dat onze dochters heel blij waren dat wij 'een mevrouw' hadden die ons hielp. Dan hoefden zij die onmogelijke taak niet op zich te nemen. En er was iemand die een oogje in het zeil hield nu hun ouders al hun redelijkheid verloren leken te hebben. Ik weet nog dat ik zei: 'Nee, papa en ik praten nu niet met elkaar. We willen elkaar niet zien. Maar we hebben binnenkort een afspraak bij Marieke, en zij gaat ons helpen om hieruit te komen. Zij gaat ons helpen ons probleem op te lossen. Wij gaan ervoor zorgen dat het goedkomt.' De zuchtjes van verlichting van die twee.

We hadden onszelf natuurlijk, maar we hadden vooral Marieke die het grote verschil maakte. Wij vertrouwden haar allebei volledig en voelden ons veilig, omdat ze zonder oordeel naar ons luisterde en waar wij, als we het niet meer wisten, graag naar wilden luisteren. Ze had verstand van scheiden, verstand van kinderen in scheidingsituaties en ze kende het slopende proces waarin wij terechtgekomen waren én de valkuilen waarin ook wij zouden trappen. Wij hadden Marieke met wie we op kritieke momenten een afspraak konden maken. Ze was er.

In die moeilijke periode stond Marieke in de cc van elk bericht dat we elkaar stuurden. Ze greep ook in zodra er iets in onze communicatie mis dreigde te gaan. Ze leerde ons het onderscheid te maken tussen ouderschap en ex-partnerschap, waar ze ons steeds weer wees op het belang van onze kinderen, zodra wij hun belang uit het oog dreigden te verliezen en onze kwetsuren lieten prevaleren boven hen. We hadden Marieke die ons telkens opnieuw, en opnieuw, terugbracht naar waar het werkelijk om ging: onze meisjes. Onze verantwoordelijkheid als ouders. Samen.

Ik weet natuurlijk niet hoe het zou zijn gelopen als we dit proces alleen hadden moeten doorstaan. Ik weet wel zeker dat het zonder Marieke allemaal niet zo goed was gegaan. Dat we aan onszelf niet genoeg hadden.

Ik weet wel zeker dat het zonder Marieke allemaal niet zo goed was gegaan. Dat we aan onszelf niet genoeg hadden.

Laatst verrees het hoofd van mijn ex voor mijn keukenraampje. Zijn voorhoofd tegen het glas gedrukt, naast het dode plantje dat aan mijn buitenmuur hing en dat ik ook niet goed had verzorgd. Zijn handen, als scherpjes, naast zijn slapen. Zijn glimlach zodra hij ons aan de ontbijttafel zag zitten, het oude gezin, nog in pyjama. 'Hé, daar heb je papa,' zei ik, 'wat komt die nou doen?'

Even later stond ik in de deuropening van mijn huis in mijn hoodie nachtjapon, uitgelopen mascara, haren alle kanten op. Twee verschillende sokken aan mijn voeten. Niemand anders zou ik zo onder ogen komen. Hem wel. Meer dan achtduizend ochtenden hadden hij en ik elkaar vlak na het wakker worden gezien. Zoiets bleef in je systeem zitten. Maar op deze ochtend zag ik hem even precies om wie hij was; namelijk de vader van mijn kinderen. Niets meer dan dat. Ook niets minder. Er was geen ex-partner meer, geen verleden dat we met ons meezeulden. Even was daar alleen de vader van mijn kinderen die onze oudste dochter een rokje na kwam brengen. Het was een mooi gezicht hem voor mijn deur te zien staan. Ontdaan van elke andere betekenis. Dat is – objectief gezien – een leuke vader, dacht ik. Mijn kinderen hebben het getroffen.

30 verhalen over wat helpt

Je las nummer 6 van de 30 verhalen in het kader van 'een jaar lang, de Week tegen Kindermishandeling'. De 30 verhalen van professionals, ouders, kinderen en omstanders beantwoorden stuk voor stuk de belangrijke vraag: 'wat heeft mij geholpen?' Door de werkzame elementen te delen, leren we van elkaar wat helpt wanneer er (een vermoeden van) kindermishandeling is.

De 30 verhalen worden gepubliceerd op <https://www.weektegenkindermishandeling.nl/30-verhalen/>.

